

ÉMILE RICHEBOURG

ΜΕΛΑΙΝΑΙ ΟΦΡΥΕΣ

I

..... Αἱ ὄφρυες τῆς γυναικὸς ὅλιγον ἔξυμνήθησαν ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ὅλιγον ἐμελετήθησαν ὑπὸ τῶν μυθιστοριωγράφων ἔχουσιν ὄμως καὶ αὐταὶ τὴν ἐλκυστικήν των δύναμιν.

Θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ τὸ ἀποδείξωμεν.

* *

‘Ο κ. Κάρολος Λεβρέν, συνεπείᾳ τοῦ προώρου θανάτου τοῦ πατρός του, ἀνέλαβεν, εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐπτὰ ἑτῶν, τὴν δισκησιν σπουδαίου τραπεζίτικου οἴκου τῶν Παρισίων.

‘Ητο νεανίας σοβαρίς, σώφρων, ὁραστήριος, ἐνεργητικός, ἀξιος τῆς ἐμπιστοσύνης ἢν ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν ἡ πολυάριθμος πελατεία τοῦ ὑπὸ τοῦ πατρός του ἰδρυθέντος οἴκου.

‘Ο Κάρολος Λεβρέν εἶχε πρεσβύτερον ἀδελφόν, περὶ οὗ ὅταν ὄμιλήσωμεν, ὅστις εἶχεν ἀποθάνη πρὸ τεσσάρων ἑτῶν ὑπὸ λίαν μυστηριώδεις περιστάσεις. Ἀπέμενεν αὐτῷ ἡ μήτηρ του, ἥτις τὸν ἐλάττευε καὶ ἡς ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνεια.

‘Η Κυρία Λεβρέν δὲν ἐνησχολεῖτο πολὺ εἰς τὰς τραπεζίτικας ὑποδέσεις, ἀλλ’ ἦτο γυνὴ πεπροκισμένη διὰ σπανίας εὐφυΐας, λογικής, γνωρίζουσα νὰ διδῇ εἰς τὸν νιόν της συμβουλὰς ἢς οὐτος ἡκολούθει.

Συμβουλὴν τινὰ ὄμως τῆς μητρός του ὁ Κάρολος δὲν ἐφαίνετο τόσον διατεθειμένος νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀν καὶ ἔγωγριζεν ὅτι θὰ ἔξεπλήρου τὴν θερμοτέραν εὐχὴν τῆς χήρας.

‘Η Κυρία Λεβρέν ἐπεθύμει ζωτικὰς νὰ ἴδῃ τὸν προσφιλῆ νιόν της νυμφευμένου. Μετ’ ὅλιγον θὰ εισήρχετο εἰς τὸ τριακοστὸν ἔτος, εἰς ἡλικίαν δηλαδὴ καθ’ ἥν δύναται τις καλλιστα νὰ γίνη σικογενειάρχης.

Βεβαίως, ἡ χήρα οὐδὲν παράπονον εἶχε κατὰ τοῦ Καρόλου, ὅστις διὰ παντοίων περιποίησεων ἐδείκνυε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσίν του· ἀλλ’ ἡθελε νὰ ἔχῃ μίαν νύμφην καὶ ἔγγονάκια. Ἐκ τῶν προτέρων, ἥσθανετο μεγαλον χαρὰν νὰ γίνη μαζί μη. Τὸ ἐλεγε, τὸ ἐπανελάμβανε συνεχῶς εἰς τὸν νεαρὸν τραπεζίτην.

— Nai, ἀγαπητὴ μῆτερ, ἀπεκρίνετο, ἐνοω καλῶς, ἀλλ’ οὐδεμία βία ὑπάρχει.

‘Η Κυρία Λεβρέν δὲν ὠμολόγει εἰς τὸν νιόν της ὅτι ἡ μεγαλη αὐτῆς ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἴδῃ αὐτὸν νυμφευμένου, προήρχετο ἐκ τοῦ φόβου πρὸς τὰς ἐνώσεις ἐκείνας ἢς ὁ κόσμος καταδικάζει καὶ τῶν ὄποιων δὲν δύναται νὰ προϊδῃ τις πάτας τὰς συνεπείας.

Φῦλη τῆς μητρὸς τοῦ τραπεζίτου, ἡ Κυρία Δυφρέση, χήρα ἐργολάβου, εἶχε μίαν μόγυν θυγατέρα εἴκοσι δύο ἑτῶν. ‘Η Δεσποινὶς Λουΐζα Δυφρέση, οὐληρονομήσατα ἐκ τοῦ πατρός της, εἶχε προίκα ὑπέρβανουσαν τὸ ἐκατομμύριον, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν περιουσίαν ἢν θὰ ἀφηνει αὐτῇ ἡ μήτηρ της ἐκτὸς τούτου, ἥτο ώραία, χαρίσσα, πεπαιδευμένη καὶ κατεῖχε τὰ προτερήματα ἐκείνα τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος ἀτίνα, παρὰ μιᾷ νεανίδι αξιόζουσιν ἀκόμη περισσότερον τῆς περιουσίας. ‘Τφ’ ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἥτο ἡ ἀρμόζουσα γυνὴ διὰ τὸν Κάρολον Λεβρέν.

Αἱ δύο χήραι ἥσαν σύμφωνοι ὡς πρὸς τὴν σύσφιγξιν τοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ, ὅστις ἦνου αὐτὰς διὰ τοῦ γάμου τῶν τέκνων των.

‘Ἐρωτιθεῖσα περὶ τούτου ὑπὸ τῆς μητρὸς της, ἡ νεανὶς εἶχεν ἀποκριθῆ:

— ‘Ο κ. Κάρολος μοὶ ἀρέσκει καλὸς μίός, νομίζω ὅτι θὰ είναι ἐπίσης καὶ ἔξαίρετος σύζυγος· θὰ ἥμπην εὐτυχῆς νὰ γίνω σύζυγός του.

“Ολα ἔδωσαν κατ’ εὐχὴν διὰ τὰς δύο φίλας.

‘Αλλ’ ὁ νεαρὸς τραπεζίτης δὲν ἀπεκρίθη πρὸς τὴν μητέρα του ὅπως αὐτὴ ἡθελεν, ὅτε ἔκαμεν εἰς αὐτὸν λόγον περὶ τῆς Δόδος Δυφρέσην καὶ τοῦ σχεδίου, ὅπερ μετὰ τῆς φίλης της εἶχε σχηματίση.

Οὔτε ναὶ εἶπεν, οὔτε ἔχει. Ἡρέσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν τετραμμένην φράσιν:

— Βραδύτερον, ἀγαπητὴ μῆτερ· ἀς ἀναμένωμεν, οὐδεμία βία ὑπάρχει.

‘Η Λουΐζα Δυφρέσην δὲν ἦτο ἀντιπαθητικὴ εἰς τὸν Κάρολον Λεβρέν· εὐρισκεν αὐτὴν θελκτικὴν καὶ ἔξεπιμα τὰ ώραῖα της προτερήματα· ἀλλ’ ὅσον ἐλκυστικὴ καὶ ἀν ἦτο, δὲν εἶχε προξενήση αὐτῷ τὴν βαθεῖαν ἐκείνην εντύπωσιν ἥτις γεννᾶ τὸν ἔρωτα.

‘Ο Κάρολος ἥσθανετο διὰ τὴν Λουΐζαν εἰδικινῆ καὶ ἀθώων φιλιάν· τοῦτο δὲν ἤκει εἰς αὐτόν. Ἐχων τὴν πεποιθησιν ὅτι ἡ εὐτυχία δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνον ἐν τῇ στενῇ ἐνώσει δύο καρδιῶν, δύο ψυχῶν, ἡθελε νὰ ἀγαπήσῃ καλλίτερον, ἡθελε νὰ ἐρασθῇ.

Καὶ ὅτε ἐλεγε πρὸς τὴν μητέρα του:

— Οὐδεμία βία ὑπάρχει, ἀς ἀναμένωμεν...

‘Ηδύνατο νὰ προσθέσῃ:

‘Ας ἀναμένωμεν μέχρις ὅτου ἡ Δίς Λουΐζα μοὶ ἐμπινέσῃ τὸν ἔρωτα, δύν μόνον πράγμα εὐρισκε φερτὸν πάρα τῇ Δίς Δυφρέσην: ἦτο ξανθή. Βεβαίως τοῦτο δὲν

‘Ο νεανίας — καὶ τὸ ἐτήρει μυστικόν, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ εἴπῃ — ἐν μόνον πράγμα εὐρισκε φερτὸν πάρα τῇ Δίς Δυφρέσην: ἦτο ξανθή. Βεβαίως τοῦτο δὲν

νήτο φυσικὸν ἐλάττωμα, καθ' ὅσου μᾶλιστα ὥραια ἔανθη γυνὴ δὲν εἴνε τίτον ἀξιέραστος ὥραιας μελαχροινῆς. Ἐνταῦθα ἀπλούστατα πρόκειται περὶ ζητήματος ἀρεσκείας. Ἀλλ' ἵστως ἐπειδὴ νήτο ἔανθη, ηὐνανὶ δὲν εἴχεν ἐπιτύχη τὴν κατάκτησιν τῆς καρδίας τοῦ νεαροῦ τραπεζίτου. Ἐν τούτοις, ηὐ μεγαλοπρεπῆς αὐτῆς ἔανθη κόρη καὶ οἱ ὥραιοι ὄφθαλμοί της, κυανοῦ χρώματος μυσωτῖδος, προσέδιδον εἰς τὸ καλλονή της ὅλως ἰδιαίτερον θέλγητρον.

Μήπως ὁ Κάρολος Λεόρεν ἡσθάνετο ἀπέχθειαν πρὸς τὰς ἔανθες γυναικας ἐν γένει, καὶ ἀπέφευγε τὴν Δᾶσα Δυνφέδον διότι δὲν νήτο μελαχροινή; Ὁχι. Δὲν τοῦ ἥρεον ἀπλούστατα τὰ ἔανθα μαλλιά. Ἀλλὰ διατί; Οὔτε αὐτὸς βέβαια δὲν θὰ ἥδυνατο νὰ τὸ εἴπῃ.

Μία ιδέα!

II

Μεταμεσημβρίαν τινά, μὲ ἔξοχου καιρού, ὁ Κάρολος Λεόρεν μετέσπειρε εἰς τὴν Ὄπερά, ὅπου ἐπεύθυνει νὰ συμβουλευθῇ, διὰ μίαν ὑπόθεσιν, ἓνα πρώτην δικογράφον, παλαιὸν φίλον τοῦ πατρός του, ὃστις ἀφῆσας πλέον κατὰ μέρος τὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις, οὐδὲδῶς ἤρνείτο νὰ διῃ τὰς συμβουλάς του εἰς μερικοὺς τῶν παλαιῶν πελατῶν του.

Ο κ. Συμεὼν, οὕτως ὠνομάζετο ὁ πρώτην δικογράφος, εὐρίσκετο συνήθως ἐν τῷ γραφείῳ του ἀπὸ τῶν δύο μέχρι τῶν πέντε.

Οτε ὁ τραπεζίτης παρουσιάσθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ δικογράφου τῷ εἶπον ὅτι ὁ κ. Συμεὼν εἴχε μεταβῆνει εἰς Παρισίους, ἀλλὰ κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ ἐπέστρεψε πρὸ τῶν τρέντε.

Ἐπερίμενε λοιπόν.

Ο νεανίας ἔξῆλθε τῆς οικίας, ἥναψε σιγάρον καὶ μετά τινα βήματα εισῆλθεν εἰς κηπάριον, μεταβληθὲν ἀπό τινος εἰς μικρὸν περίπατον φυτευμένον διὰ νέων δένδρων μεταξὺ τῶν ὅποιων ἦσαν τοποθετημένα ἔδρανα μετά δύο καθισμάτων.

Ἐφ' ἕνδος τῶν ἔδρανων τούτων, ἐκάθητο νεαρὰ γυνή. Πλησίουν αὐτῆς, ἐπάιξε βρέφος τεσσάρων ἔως πέντε ἔτῶν.

Θὰ εἴναι καρμία παιδαγωγός, ἐσκέφθη ὁ Κάρολος Λεόρεν.

Ἐρριψεν ἐκ νέου βλέμμα ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός· ἐδοκίμασε παραδίξον συγκίνησιν καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς μερικὰς λέξεις, λέγων καθ' ἔαντὸν ὅτι θὰ νήτο ὁ μόνος τρόπος νὰ διελθῃ εὐαρέστως τὸν χρόνον τῆς ἀναμονῆς. Ἐιτησίασε πρὸς τὸ ἔδρανον, ἐπροχώρησε, ἐπέστρεψε καὶ ἀφῆκε νὰ σθεσθῇ τὸ σιγάρον του, ἐνῷ μετ' ἐνδιαφέροντος παρετήρει τὴν νεαράν γυναῖκα. Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν μεγάλην του ἐπιθυμίαν νὰ ὄμιλησῃ μετ' αὐτῆς, δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ

ἀπευθύνῃ τὸν λόγον. Εἶχε τὶ τὸ σεμνὸν καὶ ἐπιφυλακτικὸν ὅπερ ἐνέπιε τὸ σέβας. Καὶ παρὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἴχε πρὸ αὐτοῦ μίαν παιδαγωγόν, ὁ Κάρολος ἡσθάνετο ἔαντὸν λίγην τεταραγμένον. Ἐκείνο ὅπερ ἐδικαιολόγει τὴν συγκίνησιν καὶ ιδίᾳ τὴν ταραχὴν τοῦ τραπεζίτου, νήτο ὅτι η νεαρὰ γυνή, θελητικωτάτης ἄλλως τε καλλονῆς, εἴχε πλουσίαν μελαίναν κόρυτον καὶ μεγαλους ὥραιον μελαίνας ὄφθαλμούς, ρεμβώδεις, ἀπεργυράπτου ἐκφράσεως. Εἶχεν αιφνιδίως καταπλαγή ἐκ τῆς ἀντιθέσεως ἦν ἀπετέλει η μελαχροινή αὐτῆς καλλονή πρὸς τὴν ᔁανθήν καλλονήν τῆς νεανίδος, μεθ' ἧς ἥθελε νὰ νυμφεύσῃ αὐτὸν η μήτηρ του.

Η νεαρὰ γυνή, μᾶλλον ἡλικιωμένη η μικρά, νήτο εὐκίνητος, ράδινή ἔφερεν ἐσθῆτα μελαίναν ἐλαφροῦ ύφασματος, ἀπλούστατην, ἀλλὰ θαυμασίως προσαρμόζουσαν ἐπὶ τοῦ σώματος. Εἶχε τὴν ὄψιν τεθλιψμένην, τὸ μέτωπον εὐρὺ καὶ μεγαλοπρεπεῖς μελαίνας ὄφρυς, αἵτινες προσέθετόν τι τὸ χάριεν καὶ πρωτότυπον εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς σπανίας αὐτῆς καλλονῆς.

Αἱ μελαίναι ὄφρυες προπόντων τῆς νεαρᾶς καὶ ὥραιας ἀγγώστου εἴχον ἐλκύση τὴν προσοχὴν τοῦ Καρόλου Λεόρεν.

Ἀνεκάλει ἐν ἔαντῷ παλαιάς ἀναμνήσεις.

Εὐρισκόμενος ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ὁ πατέρης του εἴχε στείλη αὐτὸν πρὸς τελειοπόντισν ἐν τῇ Γερμανικῇ γλώσσῃ, ἐνεθυμεῖτο μερικὰς ἐπιστολὰς τοῦ ἀδελφοῦ του, μίαν ιδίαν, ἐν ᾧ τῷ ἐδίῳ τὴν εἰκόνα ὥραιας μελαχροινῆς νεάνιδος ἦν ἐλάττευε καὶ ἥτις εἴχε γίνη ἐρωμένη του.

Ἐν τῇ εἰκόνι λοιπὸν ταύτη, ταχέως χαραχθείσῃ, ὁ Κάρολος Λεόρεν ἐνεθυμεῖτο, ἀμυδρῶς πάντοτε, ὅτι ὁ ἀδελφός του εἴχεν ὄμιλήση περὶ τῶν ὥραιῶν μελαίνων ὄφρύων τῆς λατρευτῆς του.

Καὶ ἀνασκόπτων ἐν τῇ μνήμῃ του ὁ νεαρὸς τραπεζίτης εύρισκεν ἐν τῇ πρὸ αὐτοῦ νεαρᾷ γυναικὶ μεγαληνὸμοιότητα μετὰ τῆς νεάνιδος, ἢν ὁ ἀδελφός του εἴχεν ἀγαπήση.

Ἐν τούτοις, μετὰ πάροδον ὀλίγων στιγμῶν, βαρυνθεὶς νὰ στρέφοται πέριξ τῆς ὥραιας ἀγγώστου, ἀπεφάσισε νὰ καθήσῃ ἀπέναντι αὐτῆς, ἐπὶ ἀλλου ἐδράνου.

Η νεαρὰ γυνή, ἥτις δὲν εἴχε δώσῃ προσοχὴν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ τέχνασμα τοῦ νεανίου, ἐν τέλει δυντελήφθη ὅτι εἴχε συνεχῶς τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐπ' αὐτῆς.

Ηροδίασε καὶ ἔξεδήλωσε τρόπου τινὰ κίνημα ἀποδοκιμάσιας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤμποδίστεν αὐτὴν τοῦ νὰ ρίπτῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ τραπεζίτου. Ἡτο γυνή.

Γνωρίζουσα τὴν καλλονήν της, δὲν νήτο δυνατὸν βεβαίως νὰ προσβληθῇ ὑπὸ λαθρείας ἀπονεμομένης εἰς τὴν καλλονήν της. Ἀλλως τε, διατί νὰ πτωθῇ ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ κυρίου τούτου, προφανῶς πλούσιου, ὅστις ἀναμφισόλως νήτο εὐγενής ἄνθρωπος καὶ τοῦ ὅποιου

ἡ φυσιογνωμία ἔξεφραζε τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα;

“Οπως δικαιολογήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν παρουσίαν του ἐν τῷ μικρῷ περιβόλῳ, ὁ Κάρολος Λεβρέν προσεποιεῖτο, κακόποτε, ὅτι ἔξεταζε τὰς δενδροστοιχίας, θέλων νὰ ἐνονθῇ ὅτι ἀνέμενε τινα.

Αἱροντς, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἥγερθη ὥπως ἀπέλθῃ. Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἦθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴν καὶ κατέφυγε εἰς τὸ ἔδρανον ὃπου ἐκάθητο ὁ τραπεζίτης. Αὕτη ἐκάλεσεν, ἐπέμενεν, ἐπέπληξε. Τὸ παιδίον ἐκλαίε καὶ ἔξηκολούθει νὰ μένῃ ἐκεῖ.

Βλέπον δὲ ὅτι δὲν ἐπανήργητο πλησίον του καὶ ὅτι τοὺν κατίστατον ἀπεμακρύνεται, κατελήφθη ὑπὸ μικρᾶς ὄργης κακομαθημένου παιδίου καὶ ἐκράγασε μετὰ ποδοκροτημάτων.

— Μαμά, μαμά!

— “Α! εἶπε καθ'έκατὸν ὁ Κάρολος Λεβρέν, δὲν εἶναι παιδαγωγός του, εἶναι μήτηρ του.

Ἀναγκασθεῖστα νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ὕδιοτροπίαν τοῦ παιδίου, ἡ νεαρὴ γυνὴ ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθητον ἐκ νέου, τὴν φορὰν ταύτην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἔδρανου ἐφ' οὐ καὶ ὁ τραπεζίτης, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

‘Ο Κάρολος ἦδυνθή τότε νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ ἔξετάσῃ αὐτὴν ἀνέτως. Ἐκέρδιζε περισσότερον ὄρωμένη ἐκ τοῦ πλησίου: εἶχε τὸ δέρμα λεπτότατον, τὸ πρόσωπον ἀκριβέστατα πλασμένον, σκευε τοῦ ἐλαχίστου ἐλαττώματος.

— Ναί, ἔλεγε καθ'έκατὸν ὁ νεανίς, εἶναι κατ' ἔξοχὴν ὥραίκα.

‘Αν καὶ ἡ νεανὶς προτεποιήθη ὅτι οὐδόλως ἔθλεπεν αὐτὸν, οὗτος κατείχετο ὑπὸ τοῦ θελγάτρου τῶν ὥραίων γλυκυντάτων ὄφραλμῶν τῆς καὶ τῶν πυκνῶν ὄφρυων της, αἵτινες τὸν ἔθειζον εἰς ρέμβατσμούς.

— Εἶναι μήτηρ καὶ εἶναι ὑπανδρευμένη, ἐσκέπτετο, εἶναι λυπτόρον!

Ἐφαίνετο τεθλιμμένος. Διὰ τίνα ἔραγε αἰτίαν;

Καθ' ὃν χρόνον παρεδίδετο εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις του, τὸ παιδίον εἶχε τοποθετηθῆν πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει μετὰ περιεργείας. Ἐνθαρρυνθὲν δὲ ὑπὸ εὔμενοῦς μειδιάματος, ἐπροχύρησε καὶ γελῶν, ἔθεσε τὰς μικρὰς χειράς του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ νεανίου.

— Κυρία, εἶπεν οὗτος, ἀποφασισμένος νὰ διακόψῃ τὴν σιωπήν μὲ δύο τὸν πρὸ ὀλίγου θυμόν του· τὸ τέκνον σας εἶναι χαρίεστατον.

Αὕτη ἐμειδίατεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐσκέφθη ὁ Κάρολος, εἶναι λίαν ἐπιφυλακτική.

Τὸ παιδίον ἔξαπλωθὲν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους ἐκυλίσθη ἐντὸς τῆς σκόνης.

— Ἄνδρεα, Ἄνδρεα, ἐκράγασεν ἡ νεαρὴ γυνὴ σήκων γρήγορα ἐπάνω. Δὲν ἐντρέπεται νὰ λερώνεται ἔτσι;

Τὸ μικρὸν ὑπήκουσε καὶ ἐπινασσόμενον ἐπανῆλθε πλησίου τοῦ νεανίου, ὡς διὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν προστασίαν του. Τότε ὁ Κάρολος τῶς εἶπε:

— Δὲν πηγαίνετε λοιπὸν ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον, κύριε Ἄνδρεά;

— “Οχι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Λέγουν: “Οχι, κύριε, διώθεσεν ἡ νεαρὰ γυνή. Καὶ τρόπου τινὰ πρὸς δικαιολογίαν, προσέθηκεν:

— Εἶναι μόλις τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡμίσεος.

— Εἶναι μεγάλο, πολὺ ἀνέπτυγμένον διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ φαίνεται πολὺ ἔχυπο, εἴπεν ὁ τραπεζίτης χωρὶς ἄλλο θὰ εἶναι διαβολόκος εἰς τὸ σπίτι.

— Μαλιστα, κύριε, ἀλλοιδὸν ζιζάνιον ἐργίζει καὶ ἀνακατεύει ὅλα τὰ πράγματα· ἐκτὸς τούτου εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἔξερχωμαι συχνά, σχεδὸν καθ' ἐκάστην μαζί του.

— Καὶ ἔρχεται εδῶ; Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο μέρος δὲν ἔχει τὸν κατάλληλον χώρον διὰ τὰ παιγνίδια ἐνὸς παιδίου καὶ ἔξι ἄλλον δὲν ἔχει σπιάν.

— ‘Ερχόμεθα σπανίως ἐνταῦθι· μεταβαίνομεν εἰς τὸ Δάσος τῆς Βουλόνης, τὸ ὅποιον ἀπέχει δύο βήματα.

— Ηῶς! τὸ Δάσος τῆς Βουλόνης εἶναι τόσον πλησίον; ἐκράγασεν ὁ τραπεζίτης, ὑποκρινόμενος ἐπιπληξιν.

— Ἀλλὰ βεβαίως, κύριε, μόλις εἶναι ἐν τέταρτον, ὅταν διελθῃ τις τὰ ὄχυρώματα διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ‘Οτέ’ιλ.

‘Ο πάρος εἶχε θραυσθῆ. ‘Η ώραία μελαχροινή ἐφανετοῦ νῦν λίαν διατεθεμένη ὑπὲρ τοῦ συνομιλητοῦ της. Οὗτος εἶχε σκοπὸν νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς σοδαρωτέρας λεπτομερείας, ὅποτε, κατὰ κακὴν τύχην, πλει μία γραία νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἔδρανου. Ἐστενοχωρήθη πολὺ καὶ ἔθειχον λίαν ἐπιφυλακτικὸς ἀπέναντι τῆς νεαρᾶς γυναικός. ‘Ηλπίζειν ὅτι ἡ γραία δὲν θὰ ἐμενεύει ἐκεῖ· δυστυχώς ἡ πατήση. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυσμενείας τῆς τύχης, εἶδε τὸν δικογράφον, ὃν δὲν εἶχε τόσην βίαν πλέον νὰ συμβουλευθῇ, ἐμφανιζόμενον ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ.

‘Ηγέρθη.

— ‘Ο φίλος μου πήλευν, εἶπεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα κυρία, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς χαιρετήσω.

Καὶ χωρὶς κακὰ καλὰ νὰ γνωρίζῃ πῶς θὰ ἐπανεύρισκεν αὐτὴν, προσέθηκεν:

— ‘Εν τῷ ἐπανιδεῖν, κυρία.

Καὶ αὐτῆς ἀσυνεδήτως, βεβαίως, ἀπεκρίθη:

— ‘Εν τῷ ἐπανιδεῖν, κύριε.

(Ἐπεται συνέχεια)

K. K.

